

Brandon Sanderson (n. 1975) este un cunoscut autor american de fantasy și science-fiction. În timpul studenției la Brigham Young University, unde în prezent predă cursuri de scriere creativă, a lucrat ca redactor al revistei *Leading Edge*, publicație adresată scriitorilor semiprofesioniști. A debutat în 2005 cu romanul *Elantris*. Și-a câștigat recunoașterea prin seria *Născuți din ceață*. Pentru romanul *Calea regilor* a câștigat premiul David Gemmel Legend. Nuvela sa *Sufletul împăratului* a fost încununată cu prestiosul Premiu Hugo (2013) și s-a numărat printre finalistele World Fantasy Award.

BRANDON SANDERSON**FIREFIGHT**

A doua carte din seria
RĂZBUNĂTORILOR

Traducere din limba engleză și note
de Laura Ciobanu

youngart

1

— David?

Voceea răsună din casca mea.

M-am smuls din visare. Priveam din nou spre Calamity, dar trecuseră aproape treisprezece ani de când răsărise pentru prima oară. Nu mai eram un copil care locuia cu tatăl său. Nu mai eram nici măcar orfanul de la fabrica de muniție din subteran.

Eram un Răzbunător.

— Aici! am răspuns punându-mi pușca pe umăr și traversând acoperișul.

Era noapte și jur că puteam desluși aura roșiatică a lui Calamity învăluind peisajul, deși steaua nu mai fusese niciodată atât de strălucitoare ca în seara dintâi.

Dinaintea mea se lăbărța periferia orașului Newcago, reflectând lumina stelelor din suprafețele ei. Aici totul era din oțel. Ca un cyborg din viitor când îl jupoi de piele. Dar nu și – știți voi – animat de intenții ucigașe. Sau măcar viu.

„Frățioare“, mi-am zis în gând, „chiar că nu le am cu metaforele.“

Acum Steelheart era mort și noi recuceriserăm străzile de la suprafața lui Newcago, inclusiv o mulțime de conforțuri pe care elita și le rezervase cândva pentru sine. Puteam

Respeface duș zilnic, în propria mea baie. Aproape că nu știam cum să gestionez un asemenea lux. Mă rog, în afară de a mă strădui să nu put.

În sfârșit, Newcago era liber.

Sarcina mea era să mă asigur că avea să rămână aşa.

— Nu văd nimic, am șoptit îngenuncheat la marginea acoperișului.

În ureche aveam o cască, conectată prin wireless la mobil. O cameră mică montată pe cască îi permitea Tiei să vadă ce vedeam eu și casca era suficient de performantă ca să prindă tot ce spuneam, chiar dacă vorbeam foarte încet.

— Continuă să veghezi, a zis Tia. Cody a raportat că Profu' și ținta se deplasează în direcția ta.

— Aici totu-i liniștit, am șoptit eu. Ești sigură...

Chiar lângă mine, acoperișul a explodat. Am țipat și m-am rostogolit îndărăt, în timp ce clădirea se zguduia din temelii, iar explozia mă împroșca cu așchii de metal. Pe Calamity! Nu era de glumă cu rafalele astea!

— Scânteai! a strigat Cody în căști. M-a ocolit, flăcău! Vine pe partea ta de nord...

Vocea i-a fost acoperită de un alt puls de energie luminoasă care a țășnit de pe solul de dedesubt, sfârtecând marginea acoperișului aproape de locul unde mă ascundeam.

— Fugi! a strigat Tia.

De parcă mai era nevoie să mi-o spună! M-am pus în mișcare. La dreapta mea, o siluetă s-a materializat din lumină. Sourcefield purta trening și teniși negri, o mască gen ninja ce-i acoperea toată fața și o mantie lungă și neagră. Unii Epici luau mai în serios decât alții noțiunea de „puteri supraumane“. Cinsti vorbind, arăta ridicol, deși emana o vagă strălucire albastră și fulgere de energie îi goneau pe trup.

Putea transforma în energie orice materie pe care-o atingea și putea călători prin ea. Nu era propriu-zis teleportare,

dar era destul de aproape și, cu cât materialul era mai bun conductor, cu atât mai departe putea călători. Un oraș din oțel era pentru ea un soi de paradis. M-am mirat că așteptase atâtă până să vină încocace.

Ca și cum teleportarea nu ar fi fost de ajuns, talentele ei cu electricitatea o făceau de asemenea impenetrabilă în fața majorității armelor. Spectacolele de lumini pe care le oferea erau famioase. Nu o mai văzusem niciodată în carne și oase, dar mereu îmi dorisem să o observ la lucru.

Însă nu chiar aşa de aproape.

— Dă-l dracului de plan! a ordonat Tia. Profule? Jon! Raportează! Abraham?

Am ascultat-o numai cu jumătate de ureche, căci un glob de electricitate tocmai zbura părâind pe lângă mine. M-am oprit brusc și mi-am schimbat direcția, în timp ce un alt glob trecea tocmai prin locul unde stătusem mai înainte. Acesta s-a izbit de acoperiș, provocând o altă explozie și făcându-mă să mă potinesc. M-am târât către marginea clădirii, cu țăndări de metal bombardându-mi spinarea.

Apoi am sărit.

N-am căzut prea mult înainte să aterizez în balconul unui penthouse. M-am repezit înăuntru cu inima bubuindu-mi. De cealaltă parte a camerei, lângă ușă, aștepta un răcitor de plastic. I-am dat deosebite capacul și am cotrobătit prin el, încercând să-mi păstreze calmul.

Sourcefield sosise în Newcago la începutul săptămânii. Se puse în imediat pe ucis, la întâmplare, fără vreun motiv vizibil. La fel ca Steelheart la începuturile sale. Apoi începu să le ceară cetătenilor să-i predea pe Răzbunători ca să ne poată aduce în față justiției.

O variantă pervertită de justiție, aşa cum o vedea Epicii. Ei omorau pe oricine aveau chef, dar să ripostăm și noi era o insultă atât de gravă, încât nici n-o puteau concepe. Ei, las' c-avea să vadă ea în curând! Deocamdată, planul

nostru de a o doborî nu mergea nemaipomenit de bine, dar eram Răzbunătorii. Eram pregătiți pentru neprevăzut.

Am scos din răcitor un balon cu apă.

„Bine-ar fi să meargă”, mi-am zis în gând.

Eu și Tia discutaserăm zile în șir, încercând să ghicim slabiciunea lui Sourcefield. Fiecare Epic avea măcar una și adesea erau ilogice. Trebuia să cercetezi istoria personală a unui Epic, lucrurile pe care le evita, în încercarea de a ghici ce substanță sau situație îi putea anula puterile.

Conținutul balonului se baza pe cea mai solidă bănuială a noastră cu privire la slabiciunea lui Sourcefield. M-am răsucit, cumpărind balonul într-o mâna și pușca în cealaltă, cu ochii ațintiți spre ușă, așteptând-o să vină după mine.

— David? a întrebat Tia în casă.

— Da, am șoptit eu agitat, gata să arunc balonul.

— De ce supraveghezi balconul?

De ce supra...

A, da! Sourcefield putea trece prin pereți.

Simțindu-mă ca un idiot, am făcut un salt îndărăt, chiar în clipa în care Sourcefield a descins din tavan cu electricitatea zumzăind în jurul ei. A aterizat cu un genunchi pe podea, cu mâna întinsă în care creștea un glob de electricitate, aruncând umbre frenetice prin încăpere.

Fără să simt altceva în afara de adrenalina, am aruncat balonul. A lovit-o pe Sourcefield drept în piept și globul ei de energie s-a spulberat. Lichidul roșu din balon a împroșcat pereții și podeaua din jurul ei. Prea subțire ca să fie sânge, era o băutură solubilă pe bază de fructe pe care o amestecai cu apă și zahăr. Mi-o aminteam din copilărie.

Și era slabiciunea ei.

Cu inima bubeind, mi-am pregătit pușca. Sourcefield își privea torsul picurând ca și cum ar fi fost în stare de soc, deși masca neagră pe care o purta mă împiedica să-i văd expresia. Arcuri electrice încă îi mai fugeau pe trup ca niște viermișori luminoși.

Am dus pușca la ochi și am tras. Bubuitul în spațiul acela închis aproape că m-a asurzit, dar am expediat un glonț chiar în fața lui Sourcefield.

Glonțul a explodat când a pătruns în câmpul ei energetic. Chiar și leoarcă de Kool-Aid, apărarea ei funcționa.

M-a privit, cu electricitatea trezindu-se la viață, scânteind mai violentă și mai periculoasă, luminând încăperea ca o calzone umplută cu dinamită.

„Opaaa...“

2

Am ieșit în fugă pe hol, în timp ce ușa exploda în urma mea. Deflagrația m-a aruncat cu fața-nainte într-un perete și am auzit ceva troznind.

Pe de o parte, eram ușurat. Troznetul însemna că Profu' era încă în viață și că talentele lui de Epic îmi asigurau un câmp protector. Pe de altă parte, eram vânat de o mașinărie ucigașă furioasă.

M-am dezlipit de perete și am străbătut în goană holul de metal, la lumina mobilului prins de brațul meu. „Tiroliana“, mi-am zis cuprins de disperare. „Încotro? La dreapta, cred.“

— L-am găsit pe Profu', a rostit în urechea mea vocea lui Abraham. E prizonier într-un soi de bulă de energie. Pare frustrat.

— Aruncă Kool-Aid pe el, am zis eu gâfând și am cotit pe un corridor lateral, în timp ce rafale de electricitate sfârteau holul în urma mea.

— Anulez misiunea, a zis Tia. Cody, coboară și ia-l pe David!

— Recepționat, a zis Cody.

Un duduit vag a început să răsune pe canalul lui de comunicare: zgometul elicelor elicopterului.

— Nu, Tia! am exclamat întrând într-o cameră.

Mi-am pus pușca pe umăr și am înhățat un rucsac plin cu baloane cu apă.

— De plan s-a ales praful, a zis Tia. David, Profu' ar trebui să fie vîrful de atac, nu tu. În plus, tocmai ai demonstrat că baloanele n-au efect.

Am scos un balon și m-am răsucit, apoi am așteptat preț de o bătaie de inimă până când pe unul dintre ziduri au început să joace arcuri electrice anunțând venirea lui Sourcefield. O secundă mai târziu, și-a făcut apariția și am aruncat balonul în direcția ei. Ea a înjurat sărind în lături și pe perete s-a ivit o împroscătură de roșu.

M-am răsucit pe călcâie și am fugit, pătrunzând într-un dormitor și îndreptându-mă către balcon.

— Se teme de Kool-Aid, Tia, am zis eu. Primul meu balon i-a anulat explozia de energie. I-am nimerit slabiciunea.

— Dar tot ți-a oprit glonțul.

Adevărat. Am ieșit pe balcon și m-am uitat după tiroliană. Nu era acolo.

În urechea mea, Tia a înjurat.

— Într-acolo fugeai? Tiroliana e cu două apartamente mai departe, slontze ce ești!

Scânteie! În apărarea mea, depun mărturie că, atunci când totul e făcut din oțel, holarile și camerele seamănă foarte tare între ele.

Duduitul elicopterului se aproapea. Cody aproape că ajunsese. Am strâns din dinți și m-am suiat pe balustradă, apoi am sărit către balconul învecinat. M-am prins de balustrada lui, cu pușca legânându-mi-se pe un umăr și cu rucsacul pe celălalt, și m-am tras în sus.

— David! a zis Tia.

— Capcana primară încă mai e în funcțiune? am întrebăbat escaladând câteva scaune transformate în oțel.

Am ajuns de cealaltă parte a balconului și am sărit pe balustradă.

— O să iau tăcerea ta drept un da, am zis și am sărit.

Am aterizat brutal, lovindu-mă de balustrada de oțel a următorului balcon. M-am prins de una dintre barele ei și am privit în jos: mă legănam în aer la o înălțime de două-sprezece etaje. Mi-am înăbușit echipa și, cu un efort, m-am tras înăuntru.

În urma mea, Sourcefield a scos capul în balconul pe care îl părăsise. O speriasem. Ceea ce era și bine, și rău. Ca să funcționeze următoarea parte a planului, trebuia ca ea să fie imprudentă. Asta, din păcate, însemna că trebuia să o provoacă.

M-am săltat pe balcon, am scos un balon cu Kool-Aid și l-am aruncat către ea. Fără să mă mai uit dacă o nimerisem, am sărit pe balustradă, am înhățat mânerul tirolienei și mi-am luat avânt.

Balconul a explodat.

Din fericire, tiroliana era fixată de acoperiș, nu de balcon, și cablul ei nu s-a desprins. Așchii de metal topit au șuierat prin întunericul din jur, în timp ce coboram în picaj, prințând viteză. Iată că drăciile asta sunt mai rapide decât par. De o parte și de alta, zgârie-norii treceau ca prin ceată. Am avut senzația că, de fapt, eram în cădere liberă.

Am scos un țipăt – pe jumătate de panică, pe jumătate de extaz – apoi totul s-a cătinat cu mine și m-am izbit de sol, rostogolindu-mă pe stradă.

— Au! am zis adunându-mă de pe jos.

Orașul se învârtea cu mine ca un carusel. Mă durea umărul și, deși la impact auzisem un trosnet, nu fusese foarte sonor. Câmpurile protectoare ale Profului se epuizau. N-o puteau încasa nici ele la infinit fără să le realimenteze el.

— David? a zis Tia. Scânteai! Sourcefield a retezat coarda cu unul din focurile ei. De aia ai căzut.

— Balonul a avut efect, a zis o nouă voce în cască.

Profu'. Avea o voce puternică, răgușită, dar fermă.

— Am ieșit din joc. N-am putut raporta mai devreme. Bula de energie a interferat cu semnalul meu.

— Jon, nu era în plan să te lupți cu ea, i-a zis Tia.

— Așa s-a-ntâmplat, s-a răstit Profu'. David, ești în viață?

— Oarecum, am zis ridicându-mă în picioare și culegându-mi rucsacul, care îmi căzuse când mă rostogolisem.

Pe la fundul lui, sucul roșu curgea gârlă.

— Nu-s sigur că și baloanele mele au supraviețuit. Din ce se vede, s-ar putea să fie ceva pagube.

Profu' a mărătit.

— Poți să faci, David?

— Da, am zis eu cu fermitate.

— Atunci fugi către poziția capcanei primare.

— Jon, a zis Tia. Dacă ești scos din...

— Sourcefield m-a ignorat, a zis Profu'. E la fel cum s-a întâmplat cu Mitosis. Nu vor să se lupte cu mine. Pe voi vă vor. Trebuie să doboră înainte să facă rău echipei. Mai tii minte drumul, David?

— Sigur că da, am zis, căutându-mi pușca.

Zacea frântă în apropiere, crăpată la mijlocul ulucului¹. Scânteai! Se pare că stricasem și garda trăgaciului. Nu aveam să mai trag prea curând cu ea. Am verificat tocul de pe coapsă și pistolul din el. Părea în regulă. Mă rog, cât de în regulă poate fi un pistol. Urăsc drăciile-astea!

— Prin ferestrele blocului se văd fulgere deplasându-se în jos, a zis Cody din elicopter. Se teleportează de-a lungul peretelui exterior, îndreptându-se către sol. Pe tine te vânează, David.

¹ Uluc – gardă atașată în partea din față a puștii, care îi permite utilizatorului să sprijine țeava cu mâna fără să se frigă atunci când aceasta se încinge.

— Nu-mi place, a spus Tia. Cred că ar trebui să abandonaș.

— David crede c-o poate face și eu am încredere în el, a zis Profu'.

Am zâmbit, în ciuda pericolului. Până să mă fi alăturat Răzbunătorilor, nu-mi dădusem seama ce singuratică fu-seșe viața mea. Să aud asemenea cuvinte...

Ei, era plăcut. Foarte plăcut.

— Eu sunt momeala, am zis pregătindu-mă pentru Sourcefield și scotocind în rucsac în căutarea unui balon intact.

Mai aveam două.

— Tia, trimite trupele pe poziții!

— Recepționat, a zis ea reticentă.

Am pornit pe stradă. Felinare atârnau de stâlpii electrici vechi și inutili, oferindu-mi lumină. Am întrezărit chipuri trăgând cu ochiul de la ferestre. Ferestrele nu aveau gămuri, ci obloane demodate din lemn pe care le tăiaseră și le amplasaseră acolo.

Odată cu asasinarea lui Steelheart, Răzbunătorii le declaraseră practic război tuturor Epicilor. Unii locuitori fugiseră din Newcago de teama represaliilor, dar cei mai mulți rămăseseră pe loc și mulți alții veniseră. În lunile de după căderea lui Steelheart, populația din Newcago aproape se dublase.

I-am salutat din cap pe spectatori. Nu voiam să-i alung înapoi, în siguranță. Noi, Răzbunătorii, eram campionii lor, dar într-o bună zi acești oameni aveau să fie nevoiți să-i înfrunte chiar ei pe Epici. Voiam să se uite.

— Cody, o vezi? am întrebat în mobilul meu.

— Nu, a zis Cody. Ar trebui să apară dintr-un moment într-altul.

Umbra întunecată a elicopterului său a trecut pe deasupra mea. Forțele de Ordine – poliția lui Steelheart – erau

acum ale noastre. Încă nu eram sigur ce simteam cu privire la asta. În câteva rânduri se străduiseră din răsputeri să mă ucidă. Asta nu era ceva peste care treceai așa, pur și simplu.

De fapt, chiar o omorâseră pe Megan. Își revenise. În lini mari. Am pipăit pistolul din toc. Fusese al ei.

— Mă deplasez în poziție cu trupele, a anunțat Abraham.

— David? Vreun semn de la Sourcefield? a întrebat Tia.

— Nu, am zis privind în lungul străzii pustii.

Golit de oameni, luminat de câteva felinare singuratice, orașul aproape părea să se fi întors în zilele lui Steelheart. Dezolant și întunecat. Unde era Sourcefield?

„Se poate teleporta prin perete”, mi-am zis. „Ce aș face eu în locul ei?” Noi aveam tensorii, care ne permiteau să ne săpăm drum practic prin orice voi am. Ce-aș fi făcut eu acum, dacă i-aș fi avut?

Răspunsul era evident. Aș fi luat-o în jos.

Era dedesubtul meu.